

Eindverslagen over de wetsontwerpen nos. 306 en 331.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot herziening van de
Faillissementswet. (306)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Ondergeteekende veroorlooft zich in antwoord op het Voorloopig Verslag van de Commissie van Rapporteurs over het ontwerp van wet tot herziening van de Faillissementswet het volgende op te merken:

Art. 15, nieuw lid. Ondergeteekende meent, dat het bezwaar van het lid, hetwelk een veroordeeling in de kosten, ingeval het faillissement niet doorgaat, niet wenschelijk acht, zich richt tegen een veroordeeling *van den aanvrager van het faillissement*. Is dit inderdaad de strekking der opmerking, dan stelt ondergeteekende hiertegenover, dat zoowel naar den duidelijken tekst van het artikel, zooals dit luidt na de daarin bij de beraadslaging in de Tweede Kamer aangebrachte wijziging, (Handelingen II 1924—1925 blz. 2193) als naar 's wetgevers bedoeling, de rechter naar omstandigheden beoordeelt, te wiens laste de faillissementskosten en het salaris van den curator komen, ingeval van vernietiging van een vonnis van faillietverklaring. Bezwaarlijk kan derhalve de getroffen regeling worden beschouwd als een toepassing van den regel, dat de *verliezende* partij in de kosten wordt veroordeeld. Immers de vraag, wie in de kosten wordt veroordeeld, is juist losgemaakt van het feit, dat de aanvrager van het faillissement ten slotte de aanvraag niet ingewilligd ziet. Onder deze omstandigheden rekent ondergeteekende zich ontslagen nader in te gaan op de vraag, of de in art. 56 Wetb. van Burg. Rv. neergelegde regel principieel is te verdedigen.

Ondergeteekende stelt zich voor de opmerking betreffende het tweede lid van art. 188 onder de aandacht der Staatscommissie-LIMBURG te brengen.

De Minister van Justitie,
HEEMSKERK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 11den Juli 1925.

JANSSEN.
DE JONG.
VERKOUTEREN.
WESTERDIJK.
DE WIT.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot wijziging van artikel 30
van het Burgerlijk Wetboek. (331)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

Ondergeteekende geeft gaarne toe, dat het arrest van den Hoogen Raad van 2 Juni 1919 (Ned. Jur., 1919, bladz. 652, *Weekblad van het Recht* n°. 10 428) besliste, dat de vader niet *verplicht* is aangifte te doen van de geboorte van een kind, indien de moeder buiten hare woning is bevallen en dat het arrest over de *bevoegdheid* tot geboorteaangifte in dit geval niet met zooveel woorden spreekt. De wedergave van het arrest, zooals die te vinden is in de eerste alinea der Memorie van Toelichting spreekt dan ook alleen over de *verplichting*.

De Memorie van Toelichting stelt zich nu verder op het standpunt, dat evenals in het algemeen tot geboorteaangifte slechts *bevoegd* zijn de personen, die de wet tot die aangifte *verplicht*, uit het bovenaangehaald arrest moet volgen, dat nu de vader onder omstandigheden tot de aangifte niet *verplicht* is, hem de bevoegdheid daartoe kan worden ontzegd. Het is ondergeteekende bekend, dat sommige ambtenaren van den burgerlijken stand de aangiften van geboorten buiten de woning der moeder, gedaan door den vader niettemin aanvaarden, maar er zijn andere ambtenaren die dergelijke aangiften als niet rechtsgeldig beschouwen. Hoe men nu theoretisch dit punt beschouwe, vast staat dat in de practijk door het arrest van den Hoogen Raad over de vaderlijke bevoegdheid onzekerheid is ontstaan en met de Staatscommissie-LIMBURG acht ondergeteekende het gewenscht, dat de wet te dezen wordt verduidelijkt.

Dat de toevoeging „of bij diens verhindering” niet anders doet dan in den tekst van art. 30 te vermelden een geval, hetwelk de jurisprudentie reeds bracht onder het bereik van het artikel, heeft ondergeteekende in de Memorie van Toelichting bereids toegegeven. Met de leden, in het slot van het Verslag aan het woord, is hij van oordeel, dat van die toevoeging geen schadelijke gevolgen zijn te verwachten.

De Minister van Justitie,
HEEMSKERK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 3den Juli 1925.

JANSSEN.
VAN DER MAESEN DE SOMBREFF.
SLOTENMAKER DE BRUINE.
WESTERDIJK.
MOLTMAKER.